

KOMMER: Tora Dahle Agård og hennes band TORA skal spille bluesfestivalen på Hell.

Blues in Hell satser ungdommelig

Nå blir det egen scene for ungdommene på Blues in Hell.

STJØRDAL: Når den 27. bluesfestivalen åpner på Hell 30. august, håper Blues in Hell-sjef Kjell Inge Brovoll at det vil bli med litt lavere snittalder blant publikum enn tidligere.

– For fem år siden gjorde vi en markedsundersøkelse som viste at gjennomsnittspublikummen hos oss var en 51 år gammel mann fra Trondheim, forteller han.

Nå tar festivalen grep, både for å øke publikumsandelen blant ungdom, og for å få yngre artister på scenen på festivalen. I går lanserte Blues in Hell «Ung Blues».

Med «Ung Blues» ønsker Blues in

Hell både å etablere en egen scene for unge artister på festivalen, og etablere en helårs rekrutteringsarena for unge musikere.

– Jeg er opptatt av at vi må få tilbake kjellerbandene. Det er langt færre av dem enn da jeg var ung. Nå må vi ta ansvar for at flere skal få prøve seg, sier Brovoll. Som et ledd i dette fikk nylig festivalen innvilget en støtte på 100.000 kro-

ner fra Musikkutstyrsrådet i Norsk kulturråd. Dette skal gå til innkjøp av instrumenter og utstyr, som kan tas i bruk via øvingsrom på kulturhuset Kimen i Stjørdal.

– Målet er å øke samspill og etablere ungdomsband gjennom opplæring og veiledning, forteller Brovoll.

Eva Hilde Murvold

eva.murvold@t-a.no / Tlf. 920 50 470

et tok seg opp

GODT HUMØR: Hanne Sørvaag smitter publikum med sitt gode humør i Muustrøparken lørdag kveld.

Bøgdabråk og Stacie Collings hadde allikevel gitt de oppmøtte 100 prosent, ifølge festivallederen, og lørdagen var jo uten tvil en suksess, musikk-messig.

Festivalen ble avsluttet søndag med Thomas Brøndbo & Inderøy Storband i Øynaparken, og Ingebjørg Bratland i Sakshaug kirke. Planleggingen for neste års festival er allerede i gang, og de over 100 frivillige, og mange publikummere har noe å se fram til.

Tommy Leonhardsen
redaksjonen@t-a.no / Tlf. 74 12 12 00

BLÅTT OG GODT: De svenske blueskometene Julia & The Basement Tapes ga alt i teltet på Inderøyfest.

MAJESTETISK: Både kor, orkester og solist trivdes godt i de tyngste og mest majestetiske partiene i Paul Okkenhaugs Levangerkantaten.

Solide prestasjoner i Okkenhaug-hyllest

Været varmet og Maija Skilles stemme skinte klarere enn sola, men det var bildene av det mer skytunge Levanger som oftest dukket opp i tankene under lørdagens Okkenhaug-hyllest.

LEVANGER: Nei, det har ingenting med de musikalske prestasjonene å gjøre. Både solist, kor og orkester (også kalt korps), formidlet musikken stemningsfullt og troverdig. Med presisjon og god klang. Både i varsomme, mer sparsommelig instrumenterte partier, og i passasjer der alle musikerne ga full gass.

Det handler mer om stemningen i selve musikken. For selv om mye kan sies om Paul Okkenhaug som komponist – kveldens konferansier, Solveig Salthammer Kolaas brukte karakteristikk som «melodiens mester» og «de små formatets mester» – er sommerlig kanskje å dra det litt vel langt. Med mindre man har alle barn-domsminnene fra Stiklestad-spelet, selvsagt.

For det er et slags alvor, eller i det minste noe høytidelig og ærbødig over musikken til 100-års jubelanten.

Det var også i de tyngste partiene, der det sørgmodige og alvorspregede tok overhånd, at konserten bød på de største høydepunktene. Korets «lalling» inn på scenen og noen friske partier, både i hovedverket Levangerkantaten, og i noen småstykker innledningsvis, sto riktignok i stil til vær og temperatur. Og viste at kor

FAKTA

Åpning av Kulturuka

Konsert: Musikk fra Paul Okkenhaug

Solist: Maija Skille
Levanger Musikkforening og lokale kor.

Dirigenter: Hilde Sand og Rannveig Skillingstad

Konferansier: Solveig Salthammer Kolaas

og orkester også behersket lettere musikalske terreng. Men både musisering og formidling fikk et løft da musikerne fikk boltre seg i mer majestetisk territorium.

For noe mangel på musikalsk framdrift i de roligste, mer varsomme stykkene, ble veid opp av større engasjement og vilje til musisering i stykkene med mer temperatur og «trøkk». Her ble også koristenes diksjon bedre. Og selv om det uansett kan være vanskelig å få tak på det gammeldagse språket i Elias Blix sine tekster, var det lettere å la seg engasjere av disse partiene.

Her må også Maia Skille få en stor del av æren. For med hennes formidlingsevne, i tillegg til stemmen, som her balanserte perfekt mellom ømhet og myndighet, ble de store følelsene i musikken mer forsterket. Da ble det lett å glemme det fine været, lukke øynene og se Levanger med Okkenhaugs øyne: Fjord, fjell og vakre «Sundet». Badet i tåke, under en mørk himmel.

PER CHRISTIAN ROLIN